

Letnik IV.

v lažnjivi obleki.

Št. 14.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Velja **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji. Vredništvo in opravišтво (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.

☛ Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Hoja na Dunaj.

Zvest hlapec Korelj Wurzbach bil,
V ustavovernosti
Je krog ministrov se lovil
In branil béce si.
Ni maral za slovensko reč,
Zató ministrom bil je všeč.
Po dnevi jedel in prebaval,
Po noči pa sladko rad spaval.

Nemčur od jeze skor nori,
Ker Wurzbach Dragotin
Za nemštvo malo le gori,
Da-si nemčursk je sin,
Na Dunaj tožit ga gredó,
Ministru grehe povedó,
Ki Korelj s tem jih je naredel,
Da ni še vseh Slovencev snedel.

Jim Jože bil je poročnik,
Ki jezik dolg ima,
Na Dunaj roma, ko svetnik,
K ministru se poda,
„Po kaj si prišel, Jožek moj?
Je še prekratek nosek tvoj?“
Tako minister ga pozdravi.
Naš Jože pa tako mu pravi:

„Za sebe mi, gospod ni mar,
Prišel sem kot tožnik
In posel moj je važna stvar,
Nevolje občne krik.
A vendar nočem biti brič,
Ker vem, da ne pomaga nič.“
„Govori!“ oni mu ukaže.
„Ne upam si, me strah blamaže“.

„Govori!“ se zopet zadre
Minister ves srdit.
Čeljusti Jožek naš odpré
Na vitez ves pobit:
„Poznaš Slovence, moj gospod?“
„Nekoliko mi znan ta rod“.
„In Wurzbach?“ oni nadaljuje.
„Ki tej deželi predseduje?“

„Kaj blodiš mi? Čemu je to?“
Minister vpraša bled.
„Bom molčal, dá-si mi težkó
Trpeti tak nered“.
„Govori, al te stresel bom,
Naj strela ubije te in grom!
Resnice če ne boš povedal,
Ne boš na suknji reda gledal“.

„Bom pa govoril, ker mi vest
Molčati ne pusti.
Tvoj hlapec Wurzbach ti nezvest,
Služabnik tvoj več ni.
Za posel svoj je ves zaspan,
Obráča se v slovensko stran“.
„S Slovenci hlapec moj se pari?
Ták govoré mladi in stari“.

Ministru zatemni obraz,
Mu lice zarudi;
Da Jožeka kar strese mraz
In ven se mu mudi.
„Prav dobro, da povedal si,
Kar se v Ljubljani zdaj godi.
Nezvestega bom k sebi vabil,
A tebi tega ne pozabil“.

Vesel se Jožek zdaj podá
Nazaj v Ljubljano spet.
Na nosu se mu že pozna,
Kako je bil sprejet.
Kdor ga poslušá, mu pové,
Da je postal predsednik že,
Da Wurzbach je že zdaj odstavljen,
Za njega stol njegov pripravljen.

A Wurzbach, pameten dovolj,
Spoznal je hitro to,
Da je v pokoji za-nj še bolj
Ko v postlji tej gorko.
Si misli: „Pišite me v uh!
Jaz svoj imam že dober kruh.
Le glejte, da ga vi dobite,
A mene le v pokoj denite“.

Naš Jože je zdaj na nogah
Brez miru noč in dan,
In pinjo nosi le v rokah,
Ko dober vsak kristjan.
Če kdo ima le kak upljiv,
Mu noč in dan je nadlegljiv.
Na Dunaj pridno popotuje,
Za predsedništvo koleduje.

Pa stopil mu na pot je drug,
Nenadom ga spodril,
Mogočne grofinje soprug,
Ministru v rodu bil.
Mu Aleksander je imé
Za Auersperga piše se.
Minister mu prijazno migne:
Prosé naj roke kviško vzdigne.

(Konec prihodnjíč.)

Nemčursko časnikarstvo.

Slovenec je jako trdovratna in zvita, a vendar mirna stvar. Toraj ga z najboljšo voljo ne moreš obesiti, vstreliti ali vsaj zapreti. To pa nemškutarja jezi, kajti on bi rad, da bi se puntal, pretepal ali vsaj na javnih krajih vlado obrekoval, da bi ga potem s žandarji lovil, obesil, streljal ali vsaj zaprl po postavi; toliko že pozna postavo, da mirnemu človeku ne more s postavo do života. Zato pa nemškutar punte, pretepe, goljufije in Bog vedi kaj še znajde, da bi Slovence v luknjo spravil ali mu poslal 10 do 20 vojakov v hišo. Časniki se mu zdé za to kakor nalašč. Ker so tudi oni hudobni in Slovincu protivni, sprejmo n. pr. sledečo novico po ljubljanskem „Tagblattu“.

„Včeraj je imel povsod že zadosti razkričani „Sokol“, o katerem se — vsaj pri vas — še nikoli ni kaj prida slišalo, izlet na kmete. Kakor je pri takih prilikah navadno, se je, domu se vrnivši, jel pretepati, razdelil se v dva oddelka, ktera sta drug drugega pobila. Ne eden ni ostal živ. Kako da more vlada kaj takega trpeti“.

To je pisano prvi dan. Drugi dan se zbere „Sokolovi“ odbor in pošlje tri „Sokole“ k vredniku s primernim naročilom. Na to se bere še tisti dan v listu:

„Včerajšnje sporočilo morama toliko popraviti, da so po pretepu trije „Sokoli“ živi ostali“.

Ali čuda! Že tretji dan se bere v istem listu:

„Natančno pozvedivši o pretepu „Sokolov“ smo prisiljeni povedati, da so bili le nekteri „Sokoli“ ranjeni.

Četrti dan:

„Iz gotovega vira smo zvedeli, da pri „Sokolovem“ izletu ni bilo nikakoršnega prepira, toraj tudi ne pretepa. Nam se je le slabo poročevalo“.

In taki časniki hočejo biti veljavni?! Ali vas ni sram? —

Pobožen ukaz.

Kočevski paša — Fladung se imenuje ta poštenjak in je vitez po rodu — je poslal županom svojega glavarstva povelja, da morajo natančno paziti, kaj in kako bodo njihovi duhovniki pridigovali, ter njemu do pičice vse poročati.

Kdor pozna tega kristjana, se mora čuditi ukazu, kajti gosp. glavar je v resnici boga-boječ in to v pravem pomenu besede; dalje ima to vero, da človek ne živi toliko od božje besede, kakor od svoje plače in mastnih diēt, ktere pridejo iz kmetiških žepov. Toraj se to povelje — ktero je kot edina izjema pisano v slovenski besedi — ne dá drugače razolmačiti, kakor na štiri načine:

1) Morebiti hoče gospod paša naučiti se, kar je v mladosti zamudil, toraj bi rad vsako nedeljo slišal pridige vseh duhovnov kočevskega okraja, da bi mu vsaj nekaj v glavi ostalo. Ker pa povsod ne more sam nazoč biti, pošlje svoje župane.

2) Morda bi rad Stremayerjevo podporo naklonil tistem, ki najdalje pridigujejo.

3) Morda se boji za duše županov, da bi ktere zarad prevelike nevednosti hudič ne vzel.

4) Morda bo pa, kakor ljubljanske okolice glavar poroča, on župane izpraševal za velikonočne listke (cegelee), in bi toraj rad imel, da bi se kaj naučili, da bi potem laglje opravili.

Na vsak način ta pisana povelja nekaj pomenijo, drugače bi jih Fladung ne bil ukazal pisati in razposlati, ker ga gotovo ni volja skrbeti le za stranske potrebe svojih podložnikov.

14/2
Kaj ko bi gosp. Fladung prijel se „Brenčeljnovega“ nasveta in na vsako prižnico po enega svojih špiceljnov — pribil? Morda bi svoj namen še bolje dosegel, ker so nekteri župani trdoglavasti.

Nov slovar.

Gosp. prof. Pisker, čegar zasluge za slovensko šolstvo in slovstvo so že preveč znane, da bi mi še dalje govorili o njih, misli izdati slovarja, iz kterega vzamemo na račun že sledeče besede:

Pirkariti = napuhovati se, slovensčino iz šol trebiti, nemčuriti šole.

Dežmaniti = v slovenski deželi se napihovati kot nemškutar, blato po Slovincih metati, za poštenjaka se izdajati, narodnost zatajevati.

Suppaniti = s predrznostjo na tujem se šopiriti.

Ljubljansko učiteljiti = narodnost za groše prodajati, nemškutarjem pete lizati.

Auersperg = slovensko strašilo, ki pa Slovencev ne bo preobrnilo, če se na glavo postavi.

Heinrichovati = svinjiti in oslovati Slovence.

Stritariti = zabavljati vsim, ki kaj delajo za „Slovenijo“.

Levstikovati = ravno tako.

„Fajerbêriti“ = pri ognji nagajati, s pivom in vinom gasiti — žejo.

Narodnjačiti = za narod kričati, piti, pa nič delati.

Čitalnica = zbor ljudi, ki izključljivo nemčujejo.

Turnar = Osmer Kavec, ki zna dobro teči in rad teče.

Konšt. društvo = vajnica zabavljivcev.

Konšt. dvorana = pod, kjer se prazna slama mlati in otrobi vežejo.

Ustavovernost = dobičkarija, prodaja prepričanja, obračanje plajšča po vetru.

„Tngblatt“ = mašina, v kateri se blato dela, ki se po Slovincih meče, kotel, v katerem se laži kuhajo.

Tako gre dalje. Kedar dobimo gosp. Piskra delo dogotovljeno v roke, bomo še kaj posneli po njem.

Gosp. prof. Pisker je toraj vendar-le tudi nekaj koristnega spisal, za kar mu bo narod bolj hvaležen, kakor za njegove zabavljice v konšt. društvu. Slava mu!

Vladna podpora — nesreča.

Duhovnik v Istriji zvé, da se dobé pri Stremayerju bëci. Bil je v veliki stiski, plača mu je bila tako pičla, da véasih ni po celi mesec nič vročega jedel. — Kaj bi se toraj premišljeval? Prosi za Stremayerjeve groše, nadjaje se, da bo dobil vsaj kakih 200 gold.

Z 200 gld. se dá že nekaj napraviti, vsaj nova obleka, ktera veljá okoli 80 gld., tako da še 120 gld. ostane. 30 gld. ima še od prej prihranjenih, toraj jih sme že zabiti. Kmalu je po njih in v gostilnici, kamor je zahajal, novih 30 gold. dolgá.

„Ej, kaj to dé“, si misli, „Stremayer bo že plačal“. Vrh tega si naroči pri mizarji lepo hišno orodje, račun zneso blizo 60 gld., mu jih ostane še 30.

„Teh 30 gld. bom imel za splošne potrebe“, si misli, „in tako smo na konji“.

Komaj čaka odgovora na svojo prošnjo. Dobí ga in hitro razpečati. Ko pa prebere odpis, se nasloni na novo, a še ne plačano mizo in je ves pobit.

Dobil je 23 gld.! Toraj še toliko ne, kar je v gostilnici za pijačo dolžan. — — —

Zdaj je gospod v veliki stiski. S čim bo plačal svoje dolgove, katerih bi ne bil naredil, ako bi ne bil zaupal Stremayerju? Stvari, ktere si je na upanje naročil, so komaj polovico tega vredne, kolikor je zanj dolžan. Tožijo ga krčmar, mizar, krojač in čevljar, ki tirjajo vsi plačilo. Gospod je v tej stiski razpisal darilo 20 gld. tistemu, ki bi mu povedal, kako bi s 23 gl., ktere je dobil od Stremayerja, plačal 200 gld. dolgá, kterega je v stiski naredil le zaupajoč na Stremayerja.

Enako se je spekle več duhovnikov v goriški škofiji, kteri so dobili po 45 gold.

Vladna podpora je res izdatna! Kaj, ko bi Stremayer dal še posebno podporo tistim, ki so po njegovi podpori v zadrege prišli?

Dobro bi res bilo!

Prijateljsko vprašanje.

Gospod Korelj! Kako bo zdaj, ko so Oni baron? Ali med nama ostane vse pri starem? Ali se bova tudi zdaj še, kakor prej, ko so bili Oni deželni predsednik, hodila brit k Jurečiču za 10 soldov, kakor vsak čevljarski ali krojaški pomagač? Ali bova zdaj bolj „nobel“? In kako bo s krvijo? Dozdaj so imeli Oni plavo, dasiravno so bili Oni le „anfoh von“. Kakošno si bodo Oni pa zdaj izvolili? Ali bo morda treba, da prideva z Jurečičem in Jim našvrkava kake druge v baronske žile, n. pr. zelene ali celó polzeve? In kako se jim bo moralo zdaj reči, ker „Oni“ je bilo komaj za „anfoh von“?

Vse to strašno skrbi

„Brenceljna“,
ki je dozday še zmiraj „pavr“.

Gospod Aleksander Auersperg!

Postali ste kranjski deželni predsednik, res ne po lastni krivdi. Z Vašem prednikom sva se prav dobro razumela, posebno potem, ko sem jim rekel „Oni“, to že iz tega vidite, da me niso snedli.

Kaj pa bo z Vami? Kako naj Vam pravim, „Vi“ ali „Oni“? Ali bodeva tudi mi-dva hodila k Jurečiču se za desetico brit? Ali tudi naju ne bo brigalo, če nama bodo ljudje rekli, da sva „vmazanca“? Ali se tudi mi-dva ne bova nikdar vozila, timveč le peš hodila po opravkih in imenitne ljudi obiskovat? In najprvo: Ali mi boste podarili svojo sliko? Gospod Korelj niso hotli toliko „špendati“.

Prosim odgovora, predno si upam o Vas kaj več spregovoriti.

„Brencelj“,
radovedna muha.

Primeren napis.

Nek učitelj, ki je imel nekaj pevske žile, je zapisal nad vrata svojega prebivališča sledeče vrste:

Mladina se tu odgojuje,
H kreposti in vednosti napeljuje;
Če kdo pripelje porodne otročaje,
Se tudi po hlačah jim daje,
Da iz njih s trudom si suh
Vleče učitelj vsakdanji kruh.

Oznanilo.

Vjeli so psa, kteri je pri zadnjem „Sokolovem“ izletu lajal. Kdor ga hoče videti, naj pride k

Uredništvu „Tagblatta“.

Izdatna pomoč.

Če je po časnikih naznanjena kaka velika nesreča, bere se navadno pristavek, da je ta ali ona oseba bila nazoča, n. pr.:

(Velik požar.) Nocoj je pogorelo v Šiški petero hiš. — Ljubljanska ognjena straža je bila precej na pogorišči.

(Strašna nesreča.) V okolici mesta je danes toča vse pobila. — Gospod deželni predsednik se je hitro odpeljal na potolčeno polje.

(Povodenj.) Vsled hudega dežja je včeraj izstopila Ljubljana, tako, da je bilo pol mesta pod vodo. — Župan Dežman na čelu vseh mestnih svetovalcev je pregledoval vse ulice.

(Tatvina.) Štacuno tik rotovža so sinoči tatovi skoro vso izpraznili. — Ljubljanska policija je ogledala to štacuno precej potem, ko so tatovi odšli.

Kakor če bi kaj pomagalo, ako pride k požaru ljubljanska ognjena straža ali „fajerbêr“; na polje po toči pobito gospod deželni predsednik; k povodnji Dežman na čelu svojih tridesetih; v okradeno štacuno vsa mestna policija.

Tega se pa nikdar ne bere, da bi n. pr. Dežman po povodnji poškodovanim daroval kakih 1000 gold., deželni predsednik in davkarske kase po toči poškodovanim 5000 gold., da bi bila „fajerbêr“ ogenj res pogasila, policija tatove zasačila, predno so štacuno izpraznili itd.

Če pa že morajo „gvavtne peršone“ povsod biti, se ne bomo čudili, ako beremo v kakem časniku:

(Mrtva mačka) se je danes iz vode potegnila. Gosp. deželni predsednik, ves „gmajrat“ s županom na čelu, slavna ognjena in vsa policijska straža so bili nazoči pri tej slovesnosti.

Saj je vse eno, tako ali tako.

Ruski napis

je tisti, kterega je „Brencelj“ v predzadnji številki omenil, S tem se pa stvar obrne čisto na drugo. Gospod Luckmann, o kterem smo dozday mislili, da je nemškutar, nam je zdaj razširjavec ruske kulture v Ljubljani. O, saj se nam je zdelo, da pod gospoda Luckmanna nemčurskim plajščem tiči kaj družega. Zdaj se je še le sam izdal. Živijo gospod Luckmann, razširjavec ruske kulture v Ljubljani, ki je prvi napravil na vrata svoje štacune rusk napis!

Uganjka.

Župnik nastopivši faro, ki mu nese 445 gld., moral je plačati takse 22 gld. Letos je nastopil novo faro, ki nese le 315 gld., pa mora plačati 35 gold. — Kdo ugane, zakaj mora zdaj več plačati, ko je dobil manjšo faro?*)

*) Rešitev. Da ne boste preveč ugibali, Vam precej povem. Zato mora več plačati, da dobi vsak izmed devetnajsternih prosilcev po 1 gold 84 $\frac{1}{10}$ kr. od Stremayerja. „Brencelj“.

„Rešpehtarjova kuharca“ piše:

Gosp. F. S. v B. Se bo drugič ponucalo, kder pridemo iz Dunaja nazaj. Le toko naprej, bo že kruha kej.

Gosp. J. P. v S. Le prosite, Stremayerjev kotel je globok, morde ne bodo ta drugi še vsega izšefal. Pa tist, kar ostane, je še le ta dobro, na vrh voda, spodej zoc. Midva b' tud prosila, pa za naj ni nikjer kase. Čemu Vas bo sram? Saj Vas je 19, se lahko med-nje skrijate.

Gosp. M. P. v K. Miscl za pildek smo shranil, k' bo tačas dobra, kder bodo 19teri kej dobil. Lepo zahvalva! Pa še drugbart kej, če se Vam ne ferdresa.

14/4

Hinc illae lacrimae. — Od tod zabavljanje.

Če napravi „Sokol“ izlet,

se vrne tako-le nazaj.

Če pa napravijo izlet turnarji,

pa tako-le nazaj gredo, —

ali pa celó še tako-le.

Kdo drugi je toraj kriv, da za turnarje nikjer ne marajo, kakor turnarji sami!

Ker mi pred odhodom na Dunaj, kamor me jako vljudno vabi najviša sodnija, da razsodi, ali velja sodba ljubljanskih porotnikov ali ne, — ni bilo mogoče, od vseh prijateljev se posloviti, storim to po tem zdaj več ne nenavadnem potu s prošnjo, da me milujejo tako dolgo, da zopet pridem nazaj, če me prej ne bo kdo snedel.

„Brencelj“
po odhodu na Dunaj.